

NÚMERO

136

Butlletí

GENER

2004

Estel Negre

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

Manifestació a sa plaça d'Espanya
14 de febrer a les 18 h - estimamallorca.org

S'ESKOLA VIU!

2004, l'any 20 de l'era postorwell... Enguany sembla que serà quan es produeixi definitivament el desallotjament de S'Eskola... Enrera hi quedaran una pila de mesos d'okupació, on l'Assemblea d'Okupes, i totes aquelles persones que han col·laborat i han assistit a multitud d'activitats, han demostrat a la societat que és possible organitzar cultura i oci al marge de les institucions, sense comptar amb altres mitjans que els propis, de forma assembleària, lliure i oberta a la participació de tothom, i tot això envoltat d'aquest esperit llibertari que ens anima a seguir cap endavant. Sí, amics i amigues, cap endavant, però de la mà del cor, actitud inseparable dels que creiem en un món nou; una actitud impensable en els polítics i especuladors, que en comptes de cap tenen màquina enregistradora i en comptes de cor caixa forta d'on surt el no-res.

Els prebosts de torn han decidit que la barriada necessita un centre «cultural i social», però... controlat per ells. Així que, au idò!, a esbucar S'Eskola i fer un aparcament mentre decideixen allò que més els agrada i del que poden treure més profit; qualsevol cosa millor que tenir gent autoorganitzada fent-los veure que són uns inútils. Inútils, sí, però no ens enganyem, d'imbècils, no en tenen res, ben bé que saben el que volen: poder, control, pasta... i emmudir les veus que s'oposen al seu desgavell. I per fer això estan disposats a asfaltar-nos la terra, enformigonar les platges, destruir la cultura popular... Enmig de tot això, què suposa esbucar S'Eskola? Res més que una passa més cap endavant de l'acompliment dels seus objectius.

Però nosaltres no som pessimistes, sabem que el moviment generat ja des del Kasal Llibertari i ara des de S'Eskola no s'atura amb aquest desallotjament.

Llarga vida al moviment okupa!

Ateneu Llibertari Estel Negre

NO ÉS NOMÉS PETROLI

Cada dia la geopolítica internacional es torna més complexa. Els països ja no lluiten entre ells per una estricta qüestió territorial. La geostratègia política i econòmica ha passat a mans d'interessos foscos de grans empreses dels sectors energètic i d'armament. Fer la guerra és un negoci i controlar recursos energètics dóna la seguretat a uns pocs de dominar l'equilibri del món.

El segle XXI es diu que serà el segle de la lluita pel control de l'aigua potable, recurs cada cop més escàs. Segurament la seva explotació acabarà donant tant rendiment econòmic com la del petroli o la distribució d'energia. Però el que està en joc no són simplement els beneficis que pot donar l'explotació de cada un d'aquests recursos sinó el seu propi control. És aquí on entra l'altre gran negoci, el manteniment del control, d'assegurar que un altre no podrà apropiari-se'n. I qui assegura això? Els exèrcits, de vegades en missió humanitària, que s'alimenten per unes poderoses empreses d'armament que poden amagar els seus beneficis exorbitants.

Avui el petroli és encara el recurs més important. Podríem citar l'Iraq o bé Afganistan, seguint per Txetxènia, ara Geòrgia, i anar fins a l'Amazònia passant per Guinea Equatorial. Tots aquests exemples, si ens posem a indagar, tenen una situació política relacionada amb el petroli, bé per tenir les reserves més importants del món, bé per ser un punt estratègic en el pas d'un oleoducte que porti el cru cap a Occident.

Els pobles indígenes i minories ètniques coneixen molt bé els efectes que té viure en un territori amb reserves de gas o petroli. Són els no desitjats en una lluita d'interessos per un recurs que no tenen incorporat ni a la seva forma de vida ni als seus coneixements i creences. No necessiten aquests recursos. El que volen és mantenir el seu territori tal com ells l'han conservat durant segles. Uns van optar per «desenvolupar-se» a partir del motor d'explosió; realment no hi ha un altre model de desenvolupament possible? Potser n'hi ha mil d'altres models que els pobles indígenes intenten seguir i mostrar... si els deixen.

Jordi Noè

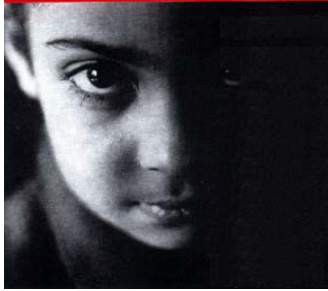
LA NOVA LLEI D'ESTRANGERIA

El dilluns 22 de desembre va entrar en vigor la nova Llei d'estrangeria. La tercera reforma que ha aprovat el Partit Popular des que es va instal·lar al poder polític l'any 1996. Tantes reformes en tan poc temps ja són un motiu per començar a desconfiar de l'eficàcia d'aquesta llei. I és que el desastre humanitari relacionat amb els fluxos immigratoris que arriben a l'Europa del Capital no ha deixat de créixer. En les darreres cimeres de caps

d'Estat de la Unió Europea (com la del mes de juny a la ciutat grega de Salònica) la immigració ha estat un dels punts principals de debat i acord. La immigració desesperada de milers i milers de persones vinguts de l'Àfrica, l'Amèrica Llatina i l'Europa de l'Est és tractada pels països de la UE, més com a un problema de Seguretat Nacional que d'acolliment solidari. Amb aquesta postura els Estats de la UE fan una aposta clara per solucionar el problema de la immigració amb mesures repressives.

I dins aquest context europeu de «lluita antiimmigrant» és quan el Partit Popular va impulsar una altra reforma de la Llei d'estrangeria (consensuada amb el P\$OE i negociada amb els sindicats oficials) que va ser aprovada amb un suport del 95% del Parlament i que l'altre dia va entrar en vigor. En aquesta nova llei (de dubtosa constitucionalitat, com ja li va recordar el Tribunal Constitucional al PP amb l'altra llei) s'adapta la norma a l'ordre d'expulsió europea, es fa partícip les empreses de transport, que hauran de controlar estrictament els passatgers que no tenen la documentació en regla. Les administracions locals i l'Institut Nacional d'Estadística hauran de lliurar totes les seves dades a la policia. Es dificulta el reagrupament familiar, desapareix la possibilitat de regularització per arrelament i se'ls en donarà un tracte diferenciat amb la implicació d'una targeta

**ELS SEUS DRETS
SÓN ELS DRETS DE TOTHOM
digues no a la llei d'estrangeria**

d'identificació només per a estrangers. Un altre fet preocupant és l'acord al qual han arribat els governs espanyol i alauita per expulsar immediatament a tots els menors «il-legals» del país magribí, els quals seran lliurats a les policies de frontera marroquines, que no saben molt bé el que són els drets humans precisament. El panorama per a les persones que han fugit de les misèries i les guerres dels seus països cercant a l'Espanya-va-bien

un lloc per començar una altra vida no pot ser més desolador. Amb aquestes mesures es demostra que els immigrants només interessin als governs «democràtics» com a mà d'obra a explotar.

Són infinits els abusos patronals a què són sotmesos els treballadors i treballadores immigrants tan legals com il-legals, com podem donar constància per la gran aflluència d'aquests al nostre local sindical. I dins el context local destacar com a molt preocupants el «Centre d'Internament d'immigrants il-legals» que la Delegació del Govern construirà a l'antiga presó de Palma i les notícies que treuen els mitjans de comunicació de l'illa sobre la possible expulsió de milers d'immigrants «il-legals» que ara resideixen aquí. És feina de tots i totes aconseguir que l'anarcosindicalisme de la CNT sigui una eina de lluita i defensa per aquests treballadors i treballadores. Hem d'aconseguir que aquestes negres perspectives no es compleixin i fer veure als treballadors de Mallorca que els treballadors immigrants no són en absolut els responsables dels baixos sous, sinó la patronal... i com no, la nostra desorganització i passivitat davant de semblant abús. Tothom té dret a una vida digna, neixi on neixi. L'internacionalisme obrer ha de tornar ressorgir per fer front a aquests problemes globals.

Federació Local de Palma de CNT-AIT

LA VERITAT SOBRE LA VISITA DE MATAS A LA UIB

La Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans (CEPC) va convocar una manifestació per al 15 de desembre per demostrar pacíficament al senyor Matas, a la UIB, el rebuig de part de la nostra societat davant l'actual situació del Pla de Carreteres i Pla Territorial, aprovat l'1 de desembre.

Jo, que no som membre de cap associació universitària, vaig assistir amb els meus companys a la manifestació. Els fets foren els següents:

1. Ens manifestàrem pacíficament davant l'entrada de l'edifici on el senyor Matas havia de realitzar el seu discurs, convidat per la Nova Associació Universitària (NOU) com a cloenda a un seguit de conferències on foren convidats diferents polítics de diversos partits. En aquests moments els estudiants que ens manifestàvem cridàvem: Autovia no! No al segon cinturó! Desdoblament sí, autovia no (Inca-Sa Pobla)! Arbres sí, Matas no! Amb això que se'ns informa que escorcollarien tothom per entrar, fins i tot les bosses... (això dins la Universitat no es pot fer!).

2. Començàrem a cridar: Rector dimissió!

3. Anàrem a entrar a l'edifici (per tal de dirigir-nos cap a la sala d'actes per escoltar el discurs i estendre en silenci les pancartes antiautovies), però se'ns impedí l'entrada dins l'edifici! Un edifici públic de la Universitat on estem matriculats! (segona cosa que no poden fer).

4. Per tant, es va empènyer per sobrepassar la barrera creada per guardes en els portals. (tampoc no pot haver-hi guardes).

5. Aconseguírem entrar sense incidències.

6. Anàrem cap a la sala d'actes on trobàrem les portes tancades i policia secreta armada (!), mentre que els associats a NOU i a les Noves Generacions havien entrat ja a dintre sense que els escorcollessin i ja seien esperant el discurs.

Per tant, discriminació per ideologies polítiques; i això que se suposa que hi ha democràcia fa 25 anys.

7. Vàrem quedar davant la porta i seguírem cridant els mateixos lemes. A la fi ens digueren que ens deixarien entrar a uns quants, però ens havien d'escorcollar (que no ho poden fer), però vàrem acceptar per tal de poder entrar.

8. Amb això que neguen l'entrada a una al·lota pel motiu que portava una camiseta (no cap arma ni res dolent) en contra de l'autovia Inca-Sa Pobla i a favor del desdoblament, dins la motxilla. Això va ser ja, increïble! Altra cosa que no poden fer. Aquest fet es va anunciar pel megàfon i la gent va començar a cridar altre cop, aquesta vegada: Llibertat d'expressió!

9. Varen tornar a tancar les portes i no permeteren entrar a ningú més, deien que la sala era plena... Davant tot el que succeí, la gent es va aferrar d'injustícia, sols volíem entrar, res pus.

10. Seguírem fent renou defora i començàrem a empènyer les portes per poder entrar. Ja està bé de prejudicis! Davant això va tenir lloc l'únic acte violent: un membre del cos de seguretat va pegar un cop de puny a un estudiant i els estudiants li tiraren papers i l'insultaren per haver pegat sense motiu a un company, ningú li va tornar el cop que ell havia pegat. Els ànims ja estaven més que crispats i el trull va seguir fins que acceptaren deixar-nos entrar amb la condició que calléssim. Així ho férem.

11. Un cop a dins es veia clar que sobraven les butaques i la sala estava molt menys que plena. Però un cop haguérem entrat, uns quants decidiren dir que ara ja era plena del tot i no hi cabia ningú pus. Jo li vaig dir a un grapat (que feien barrera perquè no passéssim més enllà i no poguéssim seure) que deixessin de fer comèdia, que haviem dit que callàriem si ens deixaven entrar i que no diguessin que

era ple, perquè hi havia més de la meitat de les butaques buides.

12. Deixaren entrar la resta. En Matas va fer el seu discurs i la gent va estendre les pancartes en silenci. En determinats moments que el «President» parlava de respecte al medi ambient i sostenibilitat els que ens havíem manifestat férem un esclat de rialles.

13. En acabar, en Matas va deixar fer quatre preguntes. La primera la va fer un estudiant de la CEPC, però perquè va agafar el megàfon i no hi va haver més remei que escoltar-lo. Llavors el moderador, el president de la NOU, donà la paraula a estudiants de les Noves Generacions del PP i membres de NOU, clarament de dretes. Altra discriminació, sobretot quan jo m'havia passat tot el temps de torn de preguntes amb la mà aixecada i als que els fou atorgat el torn de paraula havien aixecat la mà molt després.

14. En Matas va acabar i va partir, amb un paraigua, no fos ferit per papers d'antiautovies que la gent llançava.

15. Les Noves Generacions començaren a cridar: *Mal educados* i *Presidente, Presidente*. Quan, a l'única pregunta que férem els manifestants, en Matas havia desvariejat i no havia contestat la pregunta, la gent l'interrompé i començà a demanar una resposta.

16. Tot seguit, els diaris de l'endemà tractaren els estudiants de violents radicals antidemocràtics, que li negaren el dret de lliure expressió al President de les Illes Balears, i que intentaren boicotejar la conferència, i en Matas encara els va escoltar de forma generosa (?).

17. Per rematar: a) El president de la NOU va sortir per un programa de ràdio dient que ell es volia disculpar en nom dels estudiants i fer entendre que aquest sector *radical bárbar* és una minoria i no representa la majoria d'estudiants de la UIB. Ell no és ningú per xerrar en representació de la col·lectivitat estudiantil, no l'ha votat ningú, no és

representant d'alumnes al Consell d'Estudiants. b) El rector condemna els actes (quins, els dels de la pròpia Universitat per realitzar tantes injustícies?) c) Partits polítics de l'oposició no s'adonaren del que realment va passar i també surten pels diaris condemnant els fets. Quins fets?

- En cap moment hi va haver intent de boicot. L'objectiu era manifestar el nostre desacord amb el Pla de Carreteres mitjançant l'extensió de pancartes i fulls informatius de l'autovia, en silenci i escoltar la conferència.

- No hi hagué violència per part dels estudiants.

- Els nostres drets foren violats continuament: impedir l'entrada a l'edifici i a la sala, negar l'accés per diferències polítiques, presència de guardes armats... A qui se li han negat els drets?

Entenc que les Noves Generacions del PP i NOU es varen afartar de les interrupcions que tingueren lloc quan érem a fora cridant ja que se sentia molt fort i no s'escoltava el President.

Simplement dir-los que a mi també em sap greu no haver pogut escoltar la conferència sense interrupcions, la culpa és dels qui ens negaren els nostres drets, nosaltres sols intentàvem defensar-los.

Respectem totes les postures, però també se'ns ha de respectar a nosaltres, i això no es va fer.

Lucy Collyer,
de la Plataforma Antiautovia

PROBLEMES COMUNS, ESSÈNCIA COMUNA

No podem negar que els éssers humans tenim problemes comuns, fonamentals, que responen a la nostra vida individual, natural, social, i indubtablement a la nostra vida interior, aquella que ens fa especialment humans, perquè vida interior vol dir llibertat de pensar i sentir (tot el contrari del que diuen d'altres...), perquè no podem negar que som ben poc humans si pensen per nosaltres, si contínuament ens mentalitzen, si quan naixem ja han pensat per nosaltres. I sobretot quan el nostre sentir es veu condicionat perquè juguen constantment amb la nostra sensibilitat, amb la nostra esperança i amb la nostra angoixa. I de quina manera ens imposen la seva manera de pensar i sentir i fins a quin punt ens amenacen si no complim les seves ordres (L'infern a la terra! I al cel...). No podem ignorar aquests problemes comuns, tot el que constitueix les nostres funcions i relacions, naturals, individuals i socials. Però encara n'hi ha més: no només tenim aquests problemes comuns sinó una essència comuna, som la mateixa espècie, sortida d'aquell món real salvatge en què segueixen les altres. No podem negar que formem una sola espècie, per més complexes que siguin les nostres idees, els nostres instints, tota la nostra diversitat. De manera que podríem utilitzar una semblança per entendre millor aquestes coses: formem una infinitat de numeradors diferents però tenim un comú denominador, aquests problemes i aquesta essència. I, per descomptat, un mateix començament i una mateixa fi... Doncs bé, si és així, ¿com és que ens oblidem d'aquest comú denominador i vivim confosos i enfrontats entre els nostres numeradors? ¿Com és que no som capaços d'organitzar-nos sense aquesta bogeria, sense aquests crims, sense aquest domini punyent? ¿Quina és la causa d'aquest continu estat de guerra, veient-nos enemics els uns dels altres, perduts en aquest laberint de numeradors sense que encertem a albirar aquest comú denominador que ens evidencia com a éssers humans precisament per la nostra llibertat de pensar i sentir, de poder ser únics alhora que companys? ¿I com és que seguim en aquest món real polític que ens divideix en dominants i dominats, en què no està en joc la plenitud humana, d'acord amb

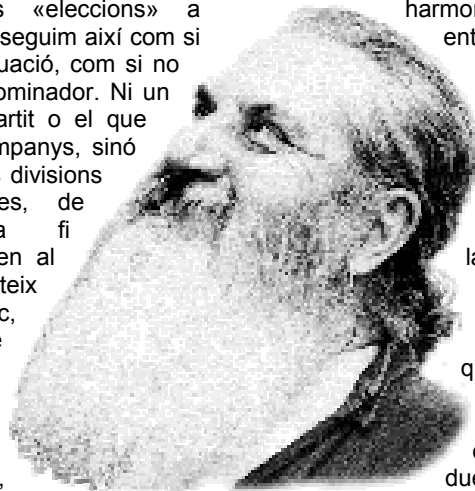
els nostres límits i possibilitats, sinó el poder, la lluita pel poder, confosos en una infinitat de conceptes que exigeixen una revisió urgent perquè fa temps es van convertir en eix del nostre viure, allunyant-nos del que realment ens uneix?

En tot això m'hi han fet reflexionar, un cop més, les últimes «eleccions» a Catalunya, reflex de com seguim així com si fos inevitable aquesta situació, com si no tinguéssim un comú denominador. Ni un sol «grup» o màfia o partit o el que sigui ens veu com a companys, sinó sotmesos a les fatídiques divisions derivades de conceptes, de deliris, d'una mala fi d'aristocràcies que aspiren al domini, amb un mateix denominador polític, d'ansia de poder sense adonar-se que el poder té unes lleis objectives que són inevitables arribi qui arribi a assumir-lo. Com és lògic, aquests dominants ens limiten a aquest món exterior, a aquest embogidor remolí d'enfrontaments, no veuen aquest món interior, aquest comú denominador, no se senten companys de tots, no s'adonen que només formem una sola espècie. ¿O és que encara no ha arribat el moment —després de tants segles— d'evolució cap a una manera d'organitzar-nos més adient a les nostres possibilitats sensibles i creatives?

Però aquesta lluita pel poder, aquesta confusió de numeradors, ¿de què és conseqüència?, amb les guerres, els enfrontaments, els odis, els abusos de poder, la quantitat d'anècdotes esdevingudes categoria, la submissió a les abstraccions i als símbols, subordinant les vides a les idees, el comú denominador al laberint dels numeradors. Ho estudio des de fa temps i crec que és la nostra Raó, la nostra «deessa» Raó, la que ens porta a aquesta bogeria. Quan se surt del món real

salvatge, la raó és la que imposa la nostra enorme força de planificar i executar i aquesta força molts cops té humiliades i presoneres la nostra ment, la creativa i la conscient, i la nostra ànima, que implica la nostra extraordinària sensibilitat. Aquests tres nuclis cerebrals haurien d'estar en harmonia, coordinant-se, per entendre el que ens uneix essencialment, però passen els segles i no sortim d'aquesta situació: el món real polític, en què seguim organitzats en dominants i dominats, convençuts, lamentablement, que no hi ha cap altra manera d'organitzar-se, cecs els primers de l'ansia de domini que prové de la nostra Raó. I per comprendre aquesta dependència de la raó observo que és la causa de dues malalties: el racionalisme i l'irracionalisme, que impedeixen veure aquest numerador comú, aquesta vida interior, aquesta llibertat de pensar i sentir, que són, els dominants, els dominats alhora.

Al llarg dels segles han anat naixent diferents «humanismes» (des del cristià al marxista...) que comencen sense dubte amb un noble desig de plenitud, però que acaben sotmesos a l'ansia de poder, a aquestes malalties. La Història ens parla clarament del que és inútil (tot segueix igual...), del seu esforç noble perquè emmalalteixen, perquè la Raó torba el que és creatiu i el que és sensible, uns per excés de racionalisme, d'altres per enfonsar-se en un irracionalisme cec, tot, com dic, ple d'aristocràcies, de paranys i de xarxes de domini, ara encobertes per aquesta forma, la democràcia, que no impedeix persistir en aquesta Pancràcia (nom que curiosament mai no he sentit en boca d'aristòcrates «morals»...), en aquest món real polític

sense acostar-nos a l'Acràcia, al món real poètic, en què es dirigeix el procés de la nostra espècie, atenent al seu grau de consciència, de creativitat i de sensibilitat. O perquè sortim del món real salvatge...

Però existeix un humanisme que encara no ha pogut desenvolupar les seves autèntiques possibilitats, l'humanisme llibertari, perquè s'enfronta decididament a qualsevol tipus de poder, a la seva mateixa essència. Humanisme que jo qualifico de poètic, entenent el que és poètic com alguna cosa més que el que és estètic o literari, com aquesta transformació del que és real, salvatge i polític en poètic, és a dir, en món humanitzat.

Però tanta complexitat com reunim i tanta derivació d'aquestes malalties fan molt difícil superar la nostra situació. I seria en va esperar dels dominants, els més afectats per les malalties, que entenguin la possibilitat d'una altra organització. Som nosaltres, els éssers humans senzills i dominats, sense aristocràcies i sense deliris, els que ens hem de restablir d'aquestes malalties. Només així anirà caient el mur que constitueix el poder, sense caure en els seus mètodes de violència i mistificació, de muntatges, de retòrica, de manipulacions, utilitzant el tresor humà més gran: la paraula, al servei del domini en lloc d'orientar-la cap a la plenitud d'un comú denominador com realment pot donar-se.

¿Què pot fer un poeta, alhora llibertari (encara que no entenc com es pot ser una cosa sense l'altra), sinó no anar a votar...? Recordem les eleccions, repetides, de fa poc a Madrid... I les que s'anuncien... ¿Algú ha sentit dir a cap polític que tots tenim la mateixa essència i que tots som companys i que tots hem de ser únics, lliures en el nostre pensament i sentiment? ¿Algun dels representants del poder té una visió del que és humà més enllà d'aquest horitzó polític? ¿Algú entreveu l'essència, el procés, el camí cap a la plenitud? «La nostra pàtria és el món, la nostra família la humanitat»: aquest és el lema de l'humanisme llibertari, de l'humanisme poètic, d'acord amb el nostre comú denominador que clama per un canvi d'organització, assembleària, que surti al carrer no a la recerca d'enemics polítics, sinó de companys amics.

Jesús Lizano

FABRICANT BITLLETS PER A L'IRAQ DE BUSH

En el que sembla l'última etapa del nostre inclit president del Govern José Mari, està essent força criticat per haver seguit penosament les petjades de la política bel·licista dels EUA a l'Iraq, tota ella clarament dirigida per interessos capitalistes de diversa índole, principalment petrolífers.

Algunes de les miques que cauen de la voraç boca del monstre ianqui ho han fet al nostre pati, i heus aquí que és quan ens toca demostrar amb fets la nostra vertadera convicció en el que hem manifestat i dit en referència a la guerra.

No hi donaré més voltes, aniré directament al gra, o millor dit a l'engruna en qüestió, els 250 milions de bitllets que s'estan fabricant per a l'Iraq a la Casa de Moneda de Madrid.

Quan després d'haver anat massivament a manifestacions contra la guerra, després de concentracions als centres de feina, als barris, després de confeccionar manifestes, convocar i secundar aturades i després de tanta energia malbaratada en discussions i en disquisicions, etc., després de tot això i

molt més resulta que produirà beneficis (no tan copiosos com els de les constructores o de l'exèrcit per la seva tasca «humanitària», però beneficis al cap i a la fi), és quan surt el monstre que portem a dins —aquest que diu: «Diners, diners, diners!». I és que no només resulta tremendament contradictori sinó que a més a més per a la seva urgent fabricació s'ha modificat la jornada ampliant-la per rebentar la producció realitzant la feina de deu hores en vuit per unes horetetes extres que a més no són computades com a tals.

Lluny de ser una broma és tan real com la convulsa vida dels ocupats iraquians i tan real com l'acord al que en aquest respecte han arribat la direcció i el comitè d'empresa llevat del Sindicat Autònom de Treballadors Nova Plataforma al que se li podria reprotxar no haver manifestat clarament i obertament el seu frontal rebuig enfront d'una qüestió de semblant importància ideològica. Però ja se sap com d'impopulars resulten les manifestacions que qüestionen el treball pel que cal estar agraïts, màxim quan l'import

de la nòmina augmenta a fi de mes, perquè de la impresentable actitud de CCOO, UGT i CSI-CSIF ja ningú no s'estranya acostumats que venguin i traeixin els seus pretesos companys de classe.

I no passa res, en aquests temps de pèrdua de drets, de desorbitades apujades dels preus, de salvatge especulació immobiliària... A qui l'importa si a més a més ho paguem entre tots els emmerdats, perdó, contribuents? Sobretot sabent que segurament aquesta feina sigui a compte dels cent miserables milions que haurà d'aportar l'Estat espanyol a l'ONU per costejar la democratització (?) de l'Iraq. No puc dir altra cosa més que: flipant!

Javier de Miguel Priego,

militant de Solidaritat Obrera i
treballador de la Casa de la Moneda

MEMÒRIA HISTÒRICA DE MALLORCA

Benvolguts companys de l'Estel Negre i de la CNT:

El meu nom és Jaume Escales, i des de fa ja gairebé un any faig tasques d'administrador improvisat d'una llista de correu electrònic anomenada *Memòria Històrica de Mallorca*.

Memòria Històrica de Mallorca és un llista de correu que ha anat creixent pel boca a boca, a base de dir-nos coses els uns als altres. Cadascú es representa a ell mateix i només a ell mateix, i el que ens uneix a tots són les ànsies de rompre el mur de silenci i l'oblit que encara pesa sobre totes aquelles i tots aquells que moren i patiren per la llibertat i la justícia, víctimes del feixisme franquista. En aquesta Mallorca nostra encara hi ha fosses comunes, gent desapareguda, familiars que no han trobat els seus. Hi ha moltes històries per conèixer, per contar, per ser sol·licitades, escoltades. Entrevistes a fer, testimonis que no s'han manifestat mai. Gent que encara té por, recorda, calla, plora.

És des de l'humanisme més bàsic i fonamental que no podem deixar que la memòria d'aquesta gent es perdi. Així és com jo ho veig. No sé quin futur podem esperar si no assumim aquesta tasca.

Aquesta llista va sorgir de manera improvisada i ningú no sap que en resultarà. Ara per ara serveix per informar-se sobre els fets de la Guerra Civil a Mallorca, per formar-se, per assabentar-se d'actes d'homenatge, d'accions de protesta, de notícies de premsa i d'Internet que cadascun dels membres pugui aportar; també serveix de taula de treball, on proposar projectes, fer-los extensius a gent sensibilitzada en la qüestió, sol·licitar-ne la

col·laboració per qui hi estigui interessat; fer pressió sobre les institucions, fer justícia de la memòria de tots aquells que ens precediren en la lluita per les llibertats.

A més a més, de res serveix explicar què és aquesta llista des del moment que és, serà, realment, el que vulguin els seus membres.

És per això que us demano per favor que faceu arribar aquest convit meu a totes i a totes amb el criteri més ample possible.

També us he de dir que la meua única tasca és la de donar d'alta i de baixa, al servidor on estam abonats gratuïtament, i a qui vulgui, qualsevol de les dues coses. Si qualcú es vol desapunyar només m'ho ha de dir, i tot d'una deixarà de rebre el correu. També m'he compromès a mantenir sempre un arxiu històric de totes les comunicacions.

Potser alguns de vosaltres em vàreu sentir parlar de l'existència d'aquest grup el dia de la presentació del llibre de Santiago Macías *Las fosas de Franco*, dins les Jornades LLibertàries darrereres, a la Casa de Cultura, del carrer Ramon Llull. En el torn de preguntes darrer en vaig parlar, i de fet alguns dels membres de la llista es varen posar en contacte amb mi arran d'aquell acte.

Amb una paraula m'agradaria que donéssiu a tots els interessats la meua adreça, que és jaumescales@hotmail.com. Si m'ho demanen, tot d'una els donaré d'alta i els faré arribar un arxiu de l'històric complet (en Word) amb totes les comunicacions que hem mantingut fins ara.

Salut, una abraçada, i fins aviat!

Jaume Escales i Tous

SOBRE EL MUR I ALTRES OBRES D'ENGINYERIA

Hi ha dues coses, a més de moltes altres, que sorprenen a Palestina i a Israel: una és la immensa quantitat de tanques de seguretat, controls, barreres, vies tancades i filats espinosos. L'altra és l'ús indiscriminat de l'expressió *security reasons* (motius de seguretat), expressió que justifica tots els excessos imaginables a punts de control, aeroports, restaurants, bars i, fins i tot, piscines. De fora Orient Mitjà estant, el conflicte sembla reduït a un assumpte de «terrorisme» que, per tant, només requereix solucions policiaques.

A Palestina, la major conjunció de tancaments i de raons de seguretat es materialitza en el mur de l'*apartheid* que actualment construeix Israel. Amb gairebé set-cents quilòmetres projectats, el mur redueix encara més el territori palestí, doncs annexa, *de facto*, prop del 50% de Palestina a Israel, en expropiar les terres més fèrtils i productives de Cisjordània.

Tot just pensant en la dimensió de l'annexió de territori que representa el mur, ja ens trobem davant d'un fet sorprenent. Però si a més a més afegim el que el mur per ell mateix implica en la vida quotidiana dels palestins, ens trobem no només davant d'una obra d'enginyeria sinó davant d'un pas més en la perversa política d'Israel.

El mur no és un element separat, és el resultat d'un llarg procés que neix amb la mateixa guerra d'ocupació de 1967, continua amb l'establiment de divisions entre israelians i àrabs a través de punts de control i el bloqueig de carreteres, busca perpetuar la política de tancaments i tocs de queda, i, finalment, s'entronca amb el Full de Ruta.

En el Full de Ruta es diu molt, en la primera fase, de la lluita contra el terrorisme, però molt poc de les condicions de vida dels palestins. Tal com ho accepten alguns periodistes israelians, des de finals de juny fins a

començaments d'agost —període en què el Full de Ruta va tenir una mica de vida amb la declaració d'una treva unilateral per part dels grups armats palestins— la vida dels israelians va millorar de manera important sense que hi hagués el més mínim avenç en les condicions de vida dels palestins. Com reconeix l'últim informe de Nacions Unides sobre Palestina, en els últims mesos es registra un augment del nombre de punts de control i s'han mantingut totes les mesures contra la població palestina.

El mur no contradiu el Full de Ruta sinó que l'integra: un procés de pau així busca minvar les tensions, deslegitimar la Intifada, justificar noves mesures de control i seguir endavant amb el mur mentre la comunitat internacional cau en l'engany d'una pau prematura. Fins i tot, el compliment del Full de Ruta portaria al fet que el 2005, no abans, fos en la mesa de negociacions l'assumpte de les fronteres, per aquest moment, ja definides pel mur. L'anomenat «Full de Ruta» sí que constitueix una obra d'enginyeria política que ha estat a més a més ben venuda.

El mur, en la seva primera fase de 145 quilòmetres, ha significat el tancament de vies, la destrucció de més de cent mil oliveres, la destrucció de cases, comerços i escoles, la pèrdua d'accés a terres per al conreu, de llocs de feina i de serveis de salut, i l'augment dramàtic de la dependència de la població aïllada de l'ajuda humanitària. El mur afectarà de manera directa, si més no, 210.000 palestins de 67 poblats.

Com reconeix Nacions Unides, el mur, clarament contrari al dret internacional, produirà una nova generació de refugiats i desplaçats. Malgrat la seva il·legalitat, Israel persisteix en la seva construcció que, com a resultat final, aïllarà els palestins en un model similar o pitjor que el de l'*apartheid* o n'implicarà l'expulsió per la mena de condicions de vida a què queden reduïts.

Enmig d'excessos de tanques i de «motius de seguretat», els palestins es disposen a una nova tasca, la lluita contra el mur, un capítol més en la lluita contra l'ocupació, tasca que requereix de tota la solidaritat internacional.

Victor de Currea-Lugo,
representant per a l'Estat espanyol de
PENGON (Palestinian Environmental Non
Governmental Organizations Network = Xarxa
d'ONG Palestines per al Medi Ambient)

SINE ETHICA NULLA BIOETHICA

Posar-se en situació d'afrontar un record va contra el més elemental sentit de la supervivència. Els records, els bons records, han d'evocar-se, no fer-los passar per cap rivaival o sotmetre'ls a proves de falsabilitat. Contra aquest precepte tan raonable vaig decidir de llegir el llibre que el professor Ramon Valls acaba de donar a l'estampa [*Ètica para la bioètica y a ratos para la política*. Gedisa. Barcelona, 2003]. De Valls guardo agradables records, doncs vaig tenir la fortuna de ser alumne seu a la facultat de Filosofia de Barcelona. Vaig témer que els gairebé trenta anys que han transcorregut des d'aquells dies haguessin fet en ell el que han fet en mi, però per sort no és el cas. Ferme anava passant els fulls d'*Ètica para la bioètica* en veia renàixer les classes, quan es passejava enèrgic per la tarima, quan ens llegia algun paràgraf de la *Fenomenologia* mentre s'ajustava les ulleres que tenien la tendència a relliscar nas avall, i he tomat a riure amb els exemples més o menys profans o maliciosos amb què li segueix agradant representar els més sacres conceptes.

Per arribar a la bioètica, que en el seu llibre s'aborda en l'últim capítol, Ramon Valls ens proposa una excursió per la tradició ètica que arrenca amb els grecs i que segueix essent imprescindible per envestir els problemes que el desenvolupament tecnològic ens ve plantejant als nostres dies, a força de sobresalts i esperances, en moltes ocasions amb temors més que justificats i que, de manera més que freqüent, ens sumeixen en la perplexitat. Intentar d'establir un criteri al respecte és la tasca a la qual Valls contribueix explicant el més essencial de les costoses i no sempre indolores peripècies per les quals ha travessat la reflexió sobre el que cal fer.

En aquest trajecte històric Ramon Valls destaca la lectura que Aristòtil fa de la idea de Justícia platònica, segons la qual aquesta és «la que busca tant el bé propi com l'aliè», possibilitant un viure honest, a la qual cosa l'autor uneix la concepció

kantiana fonamental de l'autonomia de cadascú com a font de tota moralitat. Pressupost il·lustrat a no oblidar prèvia despenalització d'aquesta Raó Il·lustrada tan maltractada per la postmodernitat. «Atribuir Auschwitz o el Gulag a la raó il·lustrada», afirma Valls, «és, més que una exageració, una falsedat provocadora perquè ambdues atrocitats procediren de moviments polítics molt poc il·lustrats i amb un ús de la raó més bé nul. Les barbaritats mai no poden ser penjades de la raó sinó a la seva mancança, precisament.» Però l'autor li dona a Kant una estirada d'orelles quan en la *Dialèctica de la raó pura pràctica* el pensador alemany critica l'epicureisme, que Valls vol rescatar, recordant que el que pretenien els filòsofs del jardí era introduir «la meditació de l'amistat en el plaer», i amb això s'enrobusteix la dignitat humana, alhora que es pot assumir, fer vivent, una moral que atengui a la recerca de la felicitat més enllà i no només en el rigorisme kantià.

Finalment Ramon Valls ens adverteix del perill d'entendre la moral com a un exercici de constant sermoneig en la buidor de la seva autoproclamada puresa, a la vegada que, desatesa de l'exercici polític, deixi a compte de la política la presa de decisions, doncs aleshores «la Política sense Ètica arriba a ser cruel i espantosament injusta».

Després del nostre viatge per la tradició grecocristiana, amb la parada i fonda en la Il·lustració, podem contemplar l'edifici de la nostra moral, on podem viure a condició de no deixar de pensar que cap d'aquests sòls estan consolidats d'una vegada per totes i que la nostra tasca és habitar-lo reflexivament, així tenim: «un pis inferior hedonista, un d'entremig d'utilitarisme i un àtic de moral de justícia clàssica transmutat en la modernitat en ideal d'autonomia i dignitat de la persona». Haurem de procurar, doncs, que les noves construccions bioètiques siguin una projecció i no una distorsió d'aquesta laboriosa i joiosa arquitectura.

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL BUTLLETÍ ESTEL NEGRE: Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

A S S E M B L E E S

Ateneu Llibertari Estel Negre: dijous a les 20.30 hores a l'Ateneu

CNT-AIT: dimarts a les 20.30 hores a l'Ateneu

=====

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
El Butlletí Estel Negre és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

=====

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R
Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.

Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant. Salut!

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

- ➔ **LOCAL:**
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
- ➔ **PERMANÈNCIES:**
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
- ➔ **TELÈFON:** (971) 726461
- ➔ **FAX:** (971) 716391
- ➔ **E-MAIL:**
estelnegre@nodo50.org
- ➔ **CORRESPONDÈNCIA:**
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears